

Arrest

nr. 266 559 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, en X, die allen verklaren van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 22 juni 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 10 september 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 18 september 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.06.2020 werd ingediend en op data van 01.12.2020, 02.12.2020, 16.03.2021 en 19.07.2021 werd geactualiseerd door :

C.(…), W.(…) (R.R. (…))

Geboren te (…) op (…)

Wettelijk vertegenwoordiger van:

C.(…), K.(…) C.(…) (R.R. (…))

Geboren te (…) op (…) Meerderjarige zoon

M.(…), N.(…) K.(…) (R.R. (…))

Geboren te (…) op (…) Adres: (…)

Nationaliteit: Zimbabwe

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De eerste asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten op 23.06.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 25.08.2016 een tweede asielaanvraag indiende. De asielprocedure van haar minderjarige dochter werd afgesloten op 02.12.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten op 02.12.2016 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 15.05.2017 een derde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10.01.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 26.07.2018 een vierde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 25.01.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar vijfde asielprocedure werd afgesloten op 17.07.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar meerderjarige zoon kwam op 13.07.2016 in België aan met een geldig Schengen visum afgeleverd door de Franse autoriteiten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 26.07.2018 werd afgesloten op 14.02.2019 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielprocedure werd afgesloten op 10.10.2019 met een beslissing van niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedures - namelijk zeven maanden voor de eerste, drie maanden voor de tweede, acht maanden voor de derde, zes maanden voor de vierde, elf maanden voor de vijfde, één jaar voor de procedure van haar dochter, zeven maanden voor de eerste procedure van haar zoon en vier maanden voor zijn tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vervolging omwille van politieke problemen indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging omwille van politieke problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw

element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar minderjarige dochter (wat gestaafd wordt door het voorleggen van schoolattesten voor de periode van 15.11.2016 tot 11.09.2019 en haar rapport van dit schooljaar), waarbij ze erop wijst dat een terugkeer haar geslaagde schooltraject zou onderbreken en wellicht tot schoolachterstand zou leiden. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van haar dochter namelijk tien jaar, redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onurv. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar meerderjarige zoon die zijn technische vorming apotheekeassistent hier net afrondde. Ter staving hiervan legt betrokkene een schoolattest voor met betrekking tot schooljaar 2019-2020, een overzicht van zijn schoolloopbaan en zijn diploma secundair onderwijs dd. 30.06.2021. Echter, betrokkenen tonen niet aan waarom het feit dat betrokkene hier scholing volgde een actuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Betrokkene behaalde zijn diploma op 30.06.2021 waarmee zijn studies afgerond zijn. Het feit dat haar zoon in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat zij bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van betrokkene bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat hun integratie een terugkeer naar het land van herkomst sterk verhindert. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RW arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al ruim 4.5 jaar in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een maatschappelijke verankering van het gezin in België, dat zij hier zeer sterke banden opgebouwd zouden hebben, dat zij een bijdragen zouden willen leveren aan de Belgische samenleving, dat zij verschillende vormen gevolgd zou hebben om haar verder integratie in de Belgische maatschappij te bevorderen, dat haar integratieproject voorbeeldig te noemen zou zijn, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat zij actief aan hun integratie in de Belgische samenleving gewerkt zouden hebben, dat zij blij zouden geven van een grote wilskracht om hun toekomst hier uit te bouwen en bij te dragen aan onze samenleving, dat zij hard zouden werken aan hun vorming, dat zij in nabije toekomst in staat zouden zijn om zich in te zetten op de Belgische arbeidsmarkt, dat zij blij zouden geven van opvallende talenten, dat zij zich de voorbije jaren goed geïntegreerd zouden hebben, dat zij België hun thuis zouden noemen, dat ze maskers en ziekenhuisjassen genaaid zou hebben om het verplegend personeel te steunen, dat zij een deelname attest van de communicatieopleiding aan het IHECS voorlegt evenals achttien getuigenverklaringen, drie inschrijvingsattesten aan het IHECS, een email die de selectie van haar zoon als fotograaf voor Top Model Europe bevestigt, deelnameattest van de zoon aan zomerstage fotografie, een deelnameattest van haar

zoon aan het brugproject 'Building relationships through innovative development of gender based violence awareness in Europe' een deelnamebewijs van haar dochter aan artistiek creatieatelier, één deelcertificaat Franse taallessen voor mevrouw, een certificaat van de opleiding 'research and case studies in PR', 'EU public communication strategies', 'globalization', 'atelier radio' en 'institutions et sciences politiques', een attest van haar verkiezing in de ouderraad van school, een aanwezigheidsattest inzake haar integratieparcours en een attest van maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

(...)"

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 september 2021 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van tweede verzoeker. Tweede verzoeker werd hiervan op 18 september 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Il est enjoint à Monsieur:

De heer:

Nom, prénom/Naam, voornaam: M.(...), N.(...) K.(...)

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit : Zimbabwe

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen , sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les trente jours de la notification de décision. binnen dertig dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 22bis en 24 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht. Tevens stellen verzoekers een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

“Verzoekers haalden verschillende buitengewone omstandigheden aan waarom het voor hen niet mogelijk, of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst voor het indienen van de aanvraag:

1) Ten eerste verwezen verzoekers naar de politieke achtergrond van eerste verzoeker, het feit dat haar kind verwekt is met de Zimbabwaanse ambassadeur in België en hun vrees om in hun land van herkomst omwille van deze omstandigheden vervolgd te worden. Er werd eveneens verwezen naar een mogelijk risico op schending van artikel 3 EVRM;

2) Vervolgens haalden verzoekers hun integratie en duurzame, lokale en maatschappelijke verankering in België aan als buitengewone omstandigheden waardoor een terugkeer naar hun land van herkomst bijzonder moeilijk is. Verzoekers dienden een lijvige bijlagenbundel in waaruit duidelijk hun voorbeeldige integratietraject kan blijken. Bovendien meenden verzoekers dat de scholing van zowel het minderjarig kind van eerste verzoeker, als van tweede verzoeker (het meerderjarig kind van eerste verzoeker) hier een bewijs van zijn, maar ook een bijzondere omstandigheid zijn die een terugkeer bijzonder moeilijk maakt.

Verwerende partij miskent artikel 9bis Vreemdelingenwet, gepaard met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel, daar ze overgaat tot een principiële uitsluiting van elementen die verzoekers hebben laten gelden als "buitengewone omstandigheden" in hun aanvraag, zonder dat deze elementen uitgesloten zijn door artikel 9bis Vreemdelingenwet en zonder dat verwerende partij een voldoende motivering daaromtrent geeft.

Daarnaast begaat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout nu het een beslissing heeft genomen waarin het oordeelt dat het feit dat de minderjarige dochter van eerste verzoeker naar school gaat geen buitengewone omstandigheid is, zonder voldoende rekening te houden met het hoger belang van het kind en het grondwettelijk gewaarborgd recht op onderwijs, in samenhang met het feit dat het schooljaar onderbroken dient te worden en tot verlies van schooljaar en schoolachterstand kan leiden.

1) Principes wettelijke bepalingen

Op verwerende partij rust ten eerste de materiële en formele motiveringsplicht, zoals ook voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, op basis waarvan Uw Raad bevoegd is om na te gaan of zij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het op verwerende partij rustende zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.41 I; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R1 V nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De vereiste van de formele motivering van een administratieve rechtshandeling is evenredig aan het discretionaire karakter van de appreciatiebevoegdheid van degene die deze handeling stelt: hoe ruimer deze bevoegdheid is, hoe nauwkeuriger de motivering moet zijn en de redenering van de autoriteit moet weerspiegelen en rechtvaardigen (Raad van State, arrest nr. 154.549 van 6 februari 2006).

De buitengewone omstandigheden, zoals bepaald in artikel 9bis Vreemdelingenwet, werden niet aangehaald in de bestreden beslissing. De motivering van de buitengewone omstandigheden op grond waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, die niet gedefinieerd worden in de wet, baseert zich bijgevolg louteren alleen op de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de administratie met betrekking tot de aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend van op Belgisch grondgebied.

Meermaals werd reeds geoordeeld dat buitengewone' omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, maar dat het volstaat aan te tonen dat het bijzonder moeilijk is voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst om van daaruit een verzoek om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betreffende de toepassing van (oud) art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet bepaalde de omzendbrief van 9 oktober 1997 in der tijd dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen (b. omwille van oorlogsomstandigheden of een ernstige ziekte)".

In haar arrest van 27 juni 2007 (n° 172.824) stelt de Raad van State dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat, hetgeen verzoekers gedaan hebben.

Het onderzoek van de aanvraag moet steeds benaderd worden vanuit twee invalshoeken, namelijk in het licht van de onontvankelijkheid en in het licht van de grondigheid van de aanvraag.

Dit feit sluit echter geenszins uit dat eenzelfde feit terzelfdertijd een buitengewone omstandigheid kan zijn die het indienen van de aanvraag in België mogelijk maakt, en een reden ter verantwoording van het toekennen van de verblijfsvergunning ten gronde.

Voor verzoekers is het, op basis van de motiveringsplicht, noodzakelijk om te kunnen begrijpen waarom deze elementen door de wederpartij niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden. Dit blijkt ook uit arrest nr. 159.769 van Uw Raad:

"Waarom de gemachtigde meent dat de aangehaalde elementen geen argumenten zijn die het bijzonder moeilijk of Onmogelijk maken de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of verblijf en dat er dus geen sprake is van buitengewone omstandigheden, wordt echter in het geheel niet gemotiveerd. Zodoende kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat niet op een afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom deze elementen in concreto, in het voorliggende individuele geval niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd, en dat aldus geen sprake is van een ware motivering."

Wat betreft het feit dat de bestreden beslissing motiveert dat de aangehaalde elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend heeft de Raad van State reeds verschillende malen geoordeeld dat :

« lorsque la partie adverse décide d'une manière générale que la longueur du séjour d'un étranger sur le territoire, son intégration, son inscription à un organisme public d'emploi, l'apprentissage du français et du néerlandais et le fait de travailler ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 19<S0 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie ». elle « ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle »

Verwerende partij moet de algemene rechtsbeginselen, die de basis vormen van het vertrouwen van personen op het Belgisch grondgebied in de publieke instanties, waarborgen. Deze beginselen verplichten verwerende partij een evenwichtige houding aan te nemen in de zaak die hem toevertrouwd wordt en een oordeel te vellen op basis van alle concrete elementen die voorgelegd worden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van het begrip 'privéleven'. Dit begrip is volgens vaste rechtspraak van het EHRM echter autonoom en moet onafhankelijk van het nationale recht worden uitgelegd.

Wat het begrip 'gezinsleven' betreft, zij eraan herinnerd dat dit een autonome werkingsfeer heeft (Marckx tegen België, §31). Bijgevolg is de vraag of er al dan niet sprake is van een gezinsleven in de eerste plaats een feitenkwestie die afhangt van de praktische realiteit van nauwe persoonlijke banden (Paradiso en C'ampanelli tegen Italië [GC], § 140).

Wat het begrip 'sociaal leven' betreft, waarborgt artikel 8 dus enerzijds het 'privéleven' in de ruime zin van het woord, dat het recht op een 'sociaal privéleven' te leiden omvat, dat wil zeggen de mogelijkheid voor het individu om zijn sociale identiteit te ontwikkelen. In dit verband verankert dit recht de mogelijkheid om zich tot anderen te richten teneinde betrekkingen met medemensen aan te knopen en te ontwikkelen (zie in dit verband Campagnano tegen Italië, nr. 77955/01, § 53, ECHR 2006-V). Volgens vaste rechtspraak omvat het privéleven ook het recht van het individu om betrekkingen met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen in de professionele en commerciële sfeer (C. tegen België, § 25; Oleksandr Volkov tegen Oekraïne, § 165). In dit verband zij erop gewezen dat de meeste mensen tijdens hun werk veel, zo niet de meeste, mogelijkheden hebben om nauwere banden met de buitenwereld te ontwikkelen (Niemietz tegen Duitsland, § 29. en Bigaeva tegen Griekenland, § 23).

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM, 5 februari 2002. C'onka t. België.. § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (zie RvV, nr 139 759, 26 februari 2015).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Daarnaast dient te worden aangemerkt dat bij de beoordeling van de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM, het belang van het kind een prominente plaats inneemt. Illustratief daarvan is het arrest Jeunesse v the Netherlands van 3 oktober 2014 (req. nr 12738/10) waar het EHRM de verplichting van de nationale autoriteiten heeft benadrukt om voldoende onderzoek te voeren naar de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de beslissing, om effectieve bescherming te kunnen bieden en voldoende gewicht te kunnen toekennen aan de belangen van de kinderen:

"106. While the essential object of Article S is to protect the individual against arbitrary action by the public authorities, there may in addition be positive obligations inherent in effective 'respect' for family life. However, the boundaries between the State's positive and negative obligations under this provision do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are, nonetheless, similar. In both contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competing interests of the individual and of the community as a whole: and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation."

Het EHRM heeft herhaaldelijk de waarde van het hoger belang van het kind bevestigd. Het Hof herhaalt het doorslaggevend belang dat administraties en jurisdicties een nauwkeurige analyse van de gevolgen van hun beslissingen op de betrokken kinderen voeren:

"The domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, *mutatis mutandis*, *Mancie v. France*, no. 30955 12. §§ 56- 57. 14 January 2016)" (EHRM. *ELGHATET t. Zwitserland*, 08.1 1.2016).

In datzelfde arrest heeft het Hof zijn rol als volgt omschreven:

"to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article <3 of the Convention, particularly taking into account the child's best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts" (zie ook *Neulinger and Shuruk*, cited above, §§ 133. 141: 13. v. Belgium, no. 4320/1 I. § 60. 10 July 2012; *X. v. Latvia*, cited above. §§ 106- 107).

Een gedetailleerde motivering is van doorslaggevend belang om zich ervan te vrijwaren dat met alle elementen rekening werd genomen :

"Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the (court to carry out the European supervision entrusted to it (*X. v. Latvia*, cited above. § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article <3 of the Convention (*ibid.*; see also, *mutatis mutandis*. *Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRC v. Switzerland* no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a "pressing social need" (*Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRC*. *ci feil* above, § 65)."

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie beschermt de rechten van het kind:

'Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Artikelen 22bis en 24 van de Grondwet tot slot bepalen:

"Art. 22bis

Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

"Art. 24

§ 1. Het onderwijs is vrij; elke preventieve maatregel is verboden: de bestraffing van de misdrijven wordt alleen door de wet of het decreet geregeld.

De gemeenschap waarborgt de keuzevrijheid van de ouders.

De gemeenschap richt neutraal onderwijs in. De neutraliteit houdt onder meer in. de eerbied voor de filosofische, ideologische of godsdienstige opvattingen van de ouders en de leerlingen.

De scholen ingericht door openbare besturen bieden, tot het einde van de leerplicht, de keuze aan tussen onderricht in een der erkende godsdiensten en de niet-confessionele zedenleer.

§ 2. Zo een gemeenschap als inrichtende macht bevoegdheden wil opdragen aan een of meer autonome organen, kan dit slechts bij decreet, aangenomen met een meerderheid van twee derden van de uitgebrachte stemmen.

§ 3. Ieder heeft recht op onderwijs, met eerbiediging van de fundamentele rechten en vrijheden. De toegang tot het onderwijs is kosteloos tot het einde van de leerplicht.

Alle leerlingen die leerplichtig zijn, hebben ten laste van de gemeenschap recht op een morele of religieuze opvoeding.

§ 4. Alle leerlingen of studenten, ouders, personeelsleden en onderwijsinstellingen zijn gelijk voor de wet of het decreet. De wet en het decreet houden rekening met objectieve verschillen, waaronder de eigen karakteristieken van iedere inrichtende macht, die een aangepaste behandeling verantwoorden

§ 5. De inrichting, erkenning of subsidiëring van het onderwijs door de gemeenschap wordt geregeld door de wet of het decreet."

2) Eerste onderdeel: gebrekkige motivering uitsluiting elementen als buitengewone omstandigheden

Ten eerste menen verzoekers dat verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden.

Verwerende partij verwijst louter naar rechtspraak van de Raad van State om te stellen dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekers menen echter dat verwerende partij hiermee niet concreet heeft gemotiveerd waarom deze elementen in hun geval niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, nu het niet louter elementen van lang verblijf en integratie betreft, maar eveneens elementen waarbij bepaalde (sociale) engagementen aan verbonden zijn die effectief een terugkeer bemoeilijken.

Zo bijvoorbeeld betreft verwerende partij het feit dat eerste verzoeker als mogelijke kandidaat voor een project waarbij leerkracht-experten worden ingezet om les te geven aan anderstalige nieuwkomers niet als mogelijk element waarbij het voor haar bijzonder moeilijk is om het Belgisch grondgebied te verlaten. Bovendien is het feit dat de minderjarige dochter van eerste verzoeker ondertussen sinds bijna vijf jaar schoolgaand is in België, eveneens een element van integratie waaraan rechten, maar eveneens plichten gekoppeld zijn. Dat het schooljaar hierdoor onderbroken zou moeten worden, met verlies van schooljaar tot gevolg, betreft dus wel degelijk een bijzondere omstandigheid die een terugkeer sterk bemoeilijkt en niet louter een element van integratie of lang verblijf (zie ook hierna).

Daarnaast neemt het feit dat een langdurig verblijf en een sterke integratie op zich geen buitengewone omstandigheid, niet we» dat een specifiek onderzoek van de situatie van de verzoeker moet worden verricht.

In casu moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing, door zich te beperken tot het aanhalen van rechtspraak van de Raad van State, waaruit zou blijken dat een langdurig verblijf en integratie in België in beginsel niet in de weg staan aan een terugkeer naar het land van herkomst om een aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen, stereotiep is en onvoldoende rekening houdt met de concrete en persoonlijke situatie van verzoekers.

Door niet concreet te motiveren waarom de ingeroepen elementen door verzoekers met betrekking tot hun langdurig verblijf en sterk verankerde (socio-economische) integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van de Vreemdelingenwet, is de beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, met de zorgvuldigheidsplicht en met de motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980. en moet zij derhalve worden vernietigd.

3) Tweede onderdeel: hoger belang van het schoolgaand kind

Ten tweede heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met het feit dat het schooljaar reeds gestart was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, noch met het hoger belang van het minderjarig kind en met de gevolgen van het onderbreken van het verlies van het schooljaar in dat verband.

Het schooljaar was, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 10 september 2021, lopende, wat zou willen zeggen dat de minderjarige dochter van eerste verzoeker het zesde jaar dat ze in België naar school zal gaan, zou moeten onderbreken met het oog op terugkeer.

Verzoekers wijzen erop dat de minderjarige dochter van eerste verzoeker vanaf 2016 - met name het jaar dat ze 5 jaar oud geworden is - leerplichtig is. Sindsdien is zij onafgebroken naar school gegaan.

Ondertussen doorliepen verzoekers verschillende procedures om internationale bescherming, die pas finaal werden afgesloten op 17 juli 2020 met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake het vijfde verzoek om internationale bescherming van eerste verzoeker.

Gedurende heel deze periode is het kind, uiteraard in het hoger belang van haar opvoeding, opleiding en persoonlijke ontwikkeling, naar school kunnen gaan. Het betrof niet zomaar een "tijdelijke oplossing" om de ontwikkeling van het kind "zo normaal mogelijk te laten verlopen", maar een uitoefening van het door de Grondwet gegarandeerd recht op onderwijs (zie verder).

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, was zij reeds haar zesde schooljaar gestart sinds haar aankomst in België in november 2015. Bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 22 juni 2020, dat meermaals geactualiseerd werd en met verschillende documenten ondersteund, hebben

verzoekers duidelijk uiteengezet dat het schooltraject van het minderjarige kind zou onderbroken worden als ze zou moeten terugkeren, alsook dat dit tot schoolachterstand kan leiden en haar goede integratie op dergelijk jonge leeftijd in het gedrang kan brengen.

Het argument dat verwerende partij opwerpt dat verzoekers niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden, is gezien de omstandigheden en de specifieke, individuele context van de scholing van het kind niet dienstig.

Verzoekers menen dat het niet aan hen toekomt om de analyse te voeren van elke hypothese die een terugkeer naar het land van herkomst mogelijk zou maken, nu erop gewezen kan worden dat zij voldoende elementen hebben aangeleverd waarom een terugkeer in hun geval niet mogelijk is. met name omdat het nog jonge kind het risico loopt op schoolonderbreking en schoolachterstand. als gevolg van het verlies van schooljaar, maar ook vanwege haar specifieke individuele situatie.

De minderjarige dochter van eerste verzoeker is namelijk vanaf het moment dat ze leerplichtig geworden is. gedurende vijf opeenvolgende jaren naar school gegaan in België, wat een groot deel van haar persoonlijke, cognitieve en sociaal-emotionele ontwikkeling heeft bepaald.

Verwerende partij verwijst louter naar rechtspraak van het EHRM om te stellen dat er niettemin redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat de minderjarige dochter van eerste verzoeker, "gelet op haar nog jonge leeftijd van tien jaar". "nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt", zonder dit evenwel verder te concretiseren of te motiveren.

Verwerende partij betreft op geen enkele wijze de specifieke persoonlijke omstandigheden bij diens beoordeling, met name het feit dat zij op sinds ze leerplichtig is op 5-jarige leeftijd in België naar school is beginnen gaan en ondertussen haar zesde opeenvolgende jaar heeft aangevat en dus reeds een cruciale fase van haar cognitieve, sociaal-emotionele en persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt.

Evenmin motiveert verwerende partij op voldoende wijze waarom het in haar geval mogelijk zou zijn om na vijf opeenvolgende schooljaren in een land waar ze de belangrijkste fases van haar persoonlijke en sociale ontwikkeling heeft beleefd, naar een land te gaan waaraan ze geen herinneringen, noch enige socioculturele of persoonlijke band mee heeft, om daar dan, op oudere leeftijd en als puber in een cruciale fase van de ontwikkeling, vanaf nul school te moeten lopen.

Verzoekers benadrukken dat niet alleen de leeftijd, maar ook de scholingsgraad, de concrete duur van de scholing in een bepaald land en de leeftijd waarop de scholing werd aangevat, van belang zijn om te beoordelen of er een risico voorhanden is op het lopen van schoolachterstand door schoolonderbreking en of er sprake kan zijn van het voorhanden zijn van een voldoende aanpassingsvermogen.

Verzoekers menen dat. gezien de lange duurtijd dat het kind in België school heeft gelopen, verwerende partij meer dan normale verwachtingen stelt door er zonder grondigere, preciezere beoordeling vanuit te gaan dat het kind in casu nog over voldoende aanpassingsvermogen zou beschikken waardoor er geen sprake kan zijn van bijzondere omstandigheden.

Bovendien zijn de preciaire omstandigheden waarin verzoekers en het minderjarig kind gedurende deze periode hebben verbleven irrelevant bij deze beoordeling, aangezien het recht op onderwijs onverkort geldt en zelfs een door de Grondwet gewaarborgd recht is. los van de vraag of een leerplichtig kind in wettig verblijf of niet verkeert.

Haar opleiding in België was dus niet "slechts" een tijdelijke oplossing om haar ontwikkeling "zo normaal mogelijk te laten verlopen", maar kadert wel degelijk binnen het grondwettelijk gewaarborgd recht op onderwijs (cf. artikel 24 Grondwet).

Het argument van verwerende partij dat eerste verzoeker "steeds heeft geweten" dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf, is niet dienstig en doet er dus niet toe om te beoordelen of een onderbroken schooltraject dat tot het verlies van een schooljaar kan leiden, in casu een buitengewone omstandigheid uitmaakt of niet.

De reden om geen buitengewone omstandigheid te verlenen aan het feit dat het minderjarig kind naar school gaat toeschrijven aan het eigen gedrag van verzoekers kadert allesbehalve binnen een zorgvuldige of redelijke beoordeling.

Tot slot wensen verzoekers er op te wijzen dat verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft in weerwil van de op haar rustende om rekening te houden met het hoger belang van het minderjarig kind. conform artikel 8 EVRM. artikel 24 EU-Handvest en artikel 22bis Grondwet, nu de minderjarige, bijna 11-jarige dochter van eerste verzoeker, de facto een schooljaar zou verliezen.

Verzoekers menen dus dat dit bijzondere feit op zich een voldoende buitengewone omstandigheid is die rechtvaardigt dat het voor verzoekers onmogelijk of zeer moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen.

4) Het verzuim om op algehele wijze rekening te houden met de ter ondersteuning van de aanvraag aangevoerde elementen

Ten derde moet worden vastgesteld dat verwerende partij, ofschoon zij bepaalde door verzoeker aangevoerde elementen als uitzonderlijke omstandigheden heeft opgenomen in de bestreden beslissing,

is overgegaan tot een volledig geïsoleerde analyse van elk van deze elementen en niet de situatie van verzoekers in hun geheel heeft onderzocht.

Met andere woorden, verwerende partij heeft nagelaten het cumulatieve effect van de verschillende door verzoekers aangevoerde elementen te beoordelen, met name de problemen die zij in het kader van hun vertrek uit hun land van herkomst hebben gehad, alsook met betrekking tot het feit dat de minderjarige dochter een kind is van de Zimbabwaanse ambassadeur in België: het lang verblijf van verzoekers in België; het hoger belang van het minderjarig schoolgaand kind en de cognitief, sociaal-emotionele en persoonlijke ontwikkeling van dat kind. maar evenzeer dat van het meerderjarig kind dat eveneens steeds schoolgaand is geweest in België en er een sterke sociale band mee heeft opgebouwd; de sterk verankerde, lokale en duurzame maatschappelijke integratie en alle elementen die in dat verband zijn aangehaald in de aanvraag; en de bescherming van de eenheid van het gezin, bestaande uit eerste verzoeker, haar minderjarige dochter en tweede verzoeker.

De ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bestaat er namelijk in dat de minister of zijn afgevaardigde in bepaalde omstandigheden, waarin de diversiteit van de situaties die hem kunnen worden voorgelegd het hem niet mogelijk maakt een nauwkeuriger definitie te geven, rekening kan houden met de humanitaire situaties die hem worden voorgelegd en waarin hij het raadzaam acht een uitzondering te maken op de algemene regel volgens welke een verblijfsvergunning in het buitenland wordt aangevraagd en verkregen, alvorens het grondgebied te betreden.

Om te beoordelen of de verzoeker in dergelijke omstandigheden verkeert, kan verwerende partij zich niet beperken tot het afzonderlijk onderzoeken van elk van de aangevoerde elementen, maar moet zij deze ook samen analyseren. Met is denkbaar dat een bepaald element afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid uitmaakt zoals bedoeld in artikel 9bis, maar dat deze elementen samen genomen wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Geen van de bepalingen in de beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf volstaan om aan te tonen dat er sprake is van een concrete globale beoordeling van de aangevoerde elementen door verwerende partij. Integendeel splitst verwerende partij de verschillende elementen op in de bestreden beslissing om telkens afzonderlijk tot de conclusie te komen dat er met betrekking tot het respectieve element geen sprake is van een buitengewone omstandigheid.

Met de afzonderlijke afwijzing van elke van de aangevoerde elementen toont verwerende partij niet aan dat het de situatie van verzoekers in zijn geheel heeft onderzocht. Verwerende partij motiveert niet waarom de aangevoerde elementen in hun geheel en samen genomen niet volstaan om als buitengewone omstandigheid beschouwd te kunnen worden.

Verwerende partij kan zich dus niet beperken tot de verklaring dat de aangevoerde elementen afzonderlijk beschouwd geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zonder deze in hun geheel en globaal te beoordelen en te onderzoeken, waarmee het dus de voormelde bepaling schendt.

Verwerende partij schendt met haar beperkte motivering eveneens op dit punt artikel 8 EVRM. Volgens deze bepaling is namelijk alleen een alomvattende benadering verenigbaar met de rechten die erin vervat liggen. De met de beslissing belaste autoriteit moet op grond van deze bepaling de tegenstrijdige belangen van de overheid en van de persoon in kwestie tegen elkaar afwegen.

Bij de toetsing van deze bepaling weegt het EHRM de betrokken belangen systematisch tegen elkaar af door de situatie van verzoekers in hun geheel te analyseren. Met andere woorden, artikel 8 EVRM vereist dat de evenredigheid van een besluit tot weigering van verblijf en/of verwijdering wordt getoetst door rekening te houden met de cumulatieve gevolgen van een dergelijk besluit voor het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven van de betrokken personen.

Deze vereiste geldt dus evenzeer voor de analyse van het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet, aangezien een onevenredige inmenging in het privé- en gezinsleven van een persoon noodzakelijkerwijs een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van deze bepaling vormt.

Door de door verzoeker aangevoerde elementen louter afzonderlijk en niet in hun geheel te onderzoeken, schendt verwerende partij dus artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Er is in hoofde van verzoekers namelijk ontegensprekelijk sprake van een sociaal privéleven. maar ook van een gezinsleven vanwege de tussen hen bestaande familieband, in de zin van artikel 8 EVRM in België.

Verzoekers menen dat het daarom onevenredig is van verwerende partij om de sociale activiteiten en engagementen, het sociaal leven, het schooljaar, etc. te moeten beëindigen of onderbreken om terug te keren naar hun land van herkomst om van daaruit de betreffende aanvraag te kunnen doen.

In zijn geheel samen genomen zijn deze elementen daarom voldoende om onder artikel 8 EVRM als een bijzonder omstandigheid beschouwd te worden die verzoekers verhinderden zich naar hun herkomstland te begeven om de aanvraag van daaruit in te dienen.

Bijgevolg verzet artikel 8 EVRM zich ertegen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt ingediend vanuit verzoekers' land van herkomst.

5) Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM

Het bevel om het grondgebied te verlaten is ten aanzien van tweede verzoeker gegeven ter uitvoering van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Voor zover de beslissing tot onontvankelijkheid om alle voormelde redenen nietig moet worden verklaard, moet ook het bevel om het grondgebied te verlaten nietig worden verklaard. In het bijzonder wordt verwezen naar de motivatie in het licht van de schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien luidt artikel 7. § 1, 1° Vreemdelingenwet als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of in de in 1°. 2°. 5°. 911° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs wanneer in artikel 7 is bepaald dat de minister of zijn afgevaardigde dit bevel "moet uitvaardigen" is geen volledig daarmee samenhangende bevoegdheid. Zelfs in dit geval moet de minister immers rekening houden met het gezins- en familieleven van de overeenkomstig artikel 8 EVRM.

Indien na afloop van dit onderzoek blijkt dat de beslissing tot uitvaardiging van een bevel om het grondgebied te verlaten de grondrechten van de betrokken vreemdeling niet eerbiedigt, kan en moet de minister of zijn gemachtigde afzien van de uitvaardiging van deze beslissing, zelfs in de gevallen waarin artikel 7. lid 1, hem daartoe verplicht (zie in die zin en naar analogie Raad van State 19 februari 2015, nr. 230.25 I en Raad van State 26 juni 2015, nr. 23 1.762).

Uit voorgaande onderdelen blijkt al dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers privé- en gezinsleven, met zijn sterk verankerde sociale integratie en zijn sociaal leven, de scholing en opleiding die hij genoten heeft en de documenten die in dat verband werden neergelegd, waardoor het in dit middel aangevoerde bepalingen in dat verband schendt.

Verwerende partij dient (formeel) aan te tonen dat zij rekening heeft gehouden met het vereiste van artikel 8 EVRM bij haar beslissing om tweede verzoeker te gelasten het land te verlaten. Er is echter geen bewijs dat dit het geval is, aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele verwijzing naar dat artikel bevat in het licht van de bestaande familiale band tussen eerste en tweede verzoeker en het sociale privéleven van tweede verzoeker in België.

Ook hier moet worden vastgesteld dat verwerende partij de verplichting tot formele motivering van bestuurshandelingen heeft geschonden, waartoe zij gehouden is krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het ontbreken van enige verwijzing naar dit artikel versterkt het standpunt dat verwerende partij bij de behandeling van deze zaak niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

Om deze redenen moet ook het bevel om het grondgebied te verlaten nietig verklaard worden.

6) Conclusie

Verwerende partij heeft diens ruime discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag aldus verkeerd, onzorgvuldig en kennelijk onredelijk ingevuld door de in de aanvraag vermeldde elementen, met in het bijzonder het hoger belang van het minderjarig kind van eerste verzoeker en het feit dat zij schoolgaand is. niet als buitengewone omstandigheden aanvaard te hebben.

Verwerende partij schendt hiermee artikel 9bis Vreemdelingenwet zelf, alsook artikel 7 en 62 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, artikel 24 Handvest en artikelen 22bis en 24 Grondwet.

Door de bestreden beslissing onvoldoende en op manifest onredelijke gronden te motiveren, schendt verwerende partij daarnaast de op haar rustende motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel en maakt het een manifeste beoordelingsfout van de gegeven concrete en elementen als buitengewone omstandigheden."

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende

administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. Aangaande de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard:

2.6.1. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt, of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze discretionaire bevoegdheid heeft enkel de redelijkheid als grens waardoor de Raad de ongegrondheidsbeslissing enkel onwettig kan bevinden indien ze tegen alle redelijkheid ingaat.

2.6.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 juni 2020 het volgende hadden uiteengezet betreffende de buitengewone omstandigheden:

“11.5. Buitengewone omstandigheden

Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 vereist voor de ontvankelijkheid van het verzoek om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden dat sprake is van buitengewone omstandigheden.

Onder “buitengewone omstandigheden” worden niet enkel omstandigheden van overmacht begrepen. Het volstaat aan te tonen dat het bijzonder moeilijk is voor de verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst om van daaruit een verzoek om machtiging tot verblijf in te dienen.

In hoofde van verzoekers bestaan buitengewone omstandigheden die maken dat het voor hen onmogelijk is om een verblijfsaanvraag in te dienen vanuit hun land van herkomst, m.n. Zimbabwe.

Zoals gezegd is de asielprocedure van mevrouw C.(...) lopende.

Zij is samen met haar kinderen haar land ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging om politieke redenen. Zoals eerder aangegeven is sprake van uitzonderlijke omstandigheden die maken dat mevrouw C.(...) tot op heden een grote vrees gekoesterd heeft om voluit te spreken over haar politiek engagement in Zimbabwe - waaronder het feit dat de heer T.(...) T.(...) C.(...), vader van haar dochter (hetgeen niet wordt betwist) maar eveneens een hooggeplaatst lid van de tegenovergestelde politieke partij ZANU-PF, eveneens in België verblijft en hier een belangrijke functie bekleedt.

In het kader van haar lopende asielprocedure heeft verzoekster uiteindelijk de moed gevonden een volledig zicht te bieden op haar politieke omstandigheden en op de omstandigheden die tot haar vlucht uit Zimbabwe geleid hebben, en die maken dat zij momenteel niet kan terugkeren.

Het is onmogelijk voor verzoekster en haar kinderen om naar Zimbabwe terug te keren om er een verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoekster vreest voor hun leven in geval van terugkeer naar Zimbabwe. Verzoekers verplichten naar Zimbabwe te gaan om er een verzoek om machtiging tot verblijf in te dienen, zou het principe van “non-refoulement” en artikel 3 EVRM schenden.

Ook de maatschappelijke verankering van het gezin in de Belgische samenleving bemoeilijkt sterk een terugkeer naar Zimbabwe om van daaruit een verzoek om machtiging tot verblijf in te dienen. Verzoekers hebben hier gedurende hun verblijf in België van meer dan 4 jaar zeer sterke banden opgebouwd. Céline gaat bovendien sinds 15/11/2016 naar school in de “École Communale Fondamentale Mixte D'Y voir” (bijlage 7). Haar verplichten naar Zimbabwe terug te keren om er een verzoek om machtiging tot verblijf in te dienen, zou haar geslaagde schooltraject onderbreken en wellicht tot schoolachterstand leiden. Bovendien zou het haar integratie in de Belgische samenleving sterk verhinderen, nu zij de voorbij jaren haar uiterste best heeft gedaan en erin geslaagd heeft als anderstalige nieuwkomer een plaats te vinden tussen haar Belgische leeftijdsgenootjes (zie onder meer bijlage 9) en een onderbreking van onbepaalde duur van deze contacten haar integratie in het gedrang brengt.

Bovendien vormen ook de meerderjarige aanvragers zich teneinde hun talenten te kunnen inzetten op de Belgische arbeidsmarkt en zo een bijdrage te kunnen leveren aan de Belgische samenleving. N.(...) K.(...) M.(...) volgt al vier schooljaren in België (stuk 8 b.) en rondde net een technische vorming apotheker-assistent (“assistant pharmaceutico-technique”) aan het Collège Saint-Servais te Namen af (bijlage 8 a.). Ook mevrouw C.(...) volgt vormingen om haar verdere integratie in de Belgische samenleving te bevorderen. Zij vormde zich eerst in de Franse taal (stuk 15) en completeerde de inburgeringscursus van Croix-Rouge (stuk 16). In de periode september 2019 - december 2019 volgde zij een vorming in communicatie aan IHECS (Institut des hautes études des communications sociales) (bijlage 10) en zij is momenteel ingeschreven voor een vorming in communicatie voor vluchtelingen en asielzoekers aan dezelfde onderwijsinstelling, die zij volgde van september 2019-juni 2020 (bijlage 12). In het kader van de eerste vorming volgde zij een cursus Frans. Haar programma was bijzonder zwaar maar mevrouw heeft

zich volgens het hoofd van de afdeling International Exchanges zeer goed ingezet, op en manier die haar deed opvallen bij de school - zelfs in die mate dat ze wordt aangeduid als een mogelijke kandidaat voor een toekomstig project waarbij nieuwkomers als "leerkracht-expert" worden ingezet om les te geven aan andere nieuwkomers (bijlage 11). Ook het integratietraject van mevrouw C.(...) is dan ook voorbeeldig te noemen, en een onderbreking van dit traject voor onbepaalde duur zou haar integratie in de Belgische samenleving hinderen.

In het licht van deze omstandigheden dient te worden geconcludeerd dat het voor verzoekers omwille van verschillende redenen bijzonder moeilijk, zelfs onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om van daaruit een verzoek om machtiging tot verblijf in te dienen.

Hun verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook als ontvankelijk beschouwd te worden."

2.6.3. In de eerste bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat "(d)e elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al ruim 4.5 jaar in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een maatschappelijke verankering van het gezin in België, dat zij hier zeer sterke banden opgebouwd zouden hebben, dat zij een bijdragen zouden willen leveren aan de Belgische samenleving, dat zij verschillende vormen gevolgd zou hebben om haar verder integratie in de Belgische maatschappij te bevorderen, dat haar integratieproject voorbeeldig te noemen zou zijn, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat zij actief aan hun integratie in de Belgische samenleving gewerkt zouden hebben, dat zij blij zouden geven van een grote wilskracht om hun toekomst hier uit te bouwen en bij te dragen aan onze samenleving, dat zij hard zouden werken aan hun vorming, dat zij in nabije toekomst in staat zouden zijn om zich in te zetten op de Belgische arbeidsmarkt, dat zij blij zouden geven van opvallende talenten, dat zij zich de voorbije jaren goed geïntegreerd zouden hebben, dat zij België hun thuis zouden noemen, dat ze maskers en ziekenhuisjassen genaaid zou hebben om het verplegend personeel te steunen, dat zij een deelname attest van de communicatieopleiding aan het IHECS voorlegt evenals achttien getuigenverklaringen, drie inschrijvingsattesten aan het IHECS, een email die de selectie van haar zoon als fotograaf voor Top Model Europe bevestigt, deelnameattest van de zoon aan zomerstage fotografie, een deelnameattest van haar zoon aan het brugproject 'Building relationships through innovative development of gender based violence awareness in Europe' een deelnamebewijs van haar dochter aan artistiek creatieatelier, één deelcertificaat Franse taallessen voor mevrouw, een certificaat van de opleiding 'research and case studies in PR', 'EU public communication strategies', 'globalization', 'atelier radio' en 'institutions et sciences politiques', een attest van haar verkiezing in de ouderraad van school, een aanwezigheidsattest inzake haar integratieparcours en een attest van maatschappelijke oriëntatie) (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)".

2.6.4. Verzoekers houden in hun middel een theoretische uiteenzetting over de rechtspraak van de Raad van State betreffende het (oude) artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet waarin de interpretatie van het begrip 'buitengewone omstandigheden' aan bod komt.

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de 'buitengewone omstandigheden' niet verward mogen worden met argumenten die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen (RvS 31 maart 2004, nr. 129.981). De 'buitengewone omstandigheden' moeten omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en de vreemdeling moet deze 'klaar en duidelijk' in zijn aanvraag vermelden (RvS 18 maart 2008, nr. 181.244).

Verzoekers zijn desondanks van oordeel dat de motieven van de beslissing hen niet toelaten te begrijpen waarom de aangevoerde elementen niet als 'buitengewone omstandigheden' kunnen worden beschouwd.

2.6.5. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 juni 2020 onder andere hadden gesteld dat de maatschappelijke verankering van het gezin in de Belgische samenleving een terugkeer naar Zimbabwe sterk zou bemoeilijken. Hierbij maken zij gewag van bepaalde sociale engagementen, maar zij verhelderen niet op welke wijze deze de indiening van een aanvraag via de gewone procedure in de weg zouden staan. Verzoekers stellen in wezen dat de mogelijke kandidatuur van eerste verzoekster als "leerkracht-expert", de scholing van de minderjarige dochter, lange verblijf en hun sterke integratie als buitengewone omstandigheden zouden moeten worden aanvaard, maar zij maken niet concreet aannemelijk waarom deze elementen het bijzonder moeilijk, dan wel onmogelijk

zouden maken om het Belgische grondgebied te verlaten en de aanvraag via de diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt dit verduidelijkt aan de hand van de rechtspraak van de Raad van State, zoals hierboven aangegeven. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat niet zover dat van de overheid wordt verwacht dat zij nader gaat motiveren doordat zij de motieven van de motieven zou moeten geven (RvS 25 oktober 2013, nr. 225.262).

2.6.6. Met betrekking tot de scholing van de dochter van eerste verzoekster wordt gemotiveerd dat dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd omdat niet wordt aangetoond *“dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van haar dochter namelijk tien jaar, redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onurv. Verenigd Koninkrijk”*. De Raad stipt aan dat de bestreden beslissingen geen verplichting inhouden om gedurende het lopende schooljaar het grondgebied te verlaten. In weerwil van verzoekers' beweringen werd wel degelijk rekening gehouden met de schoolloopbaan van de dochter van eerste verzoekster. Er wordt bovendien aangegeven dat verzoekers de scholing van de minderjarige willens en wetens in precair verblijf hebben laten plaatsvinden. Verzoekers zijn kennelijk de mening toegedaan dat de scholing van het minderjarige kind wel als buitengewone omstandigheid dient te worden aangemerkt, maar dit betekent niet dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn. In elk geval kan in de bestreden beslissingen geen schending van het Grondwettelijke recht op onderwijs uit artikel 24 van de Grondwet worden gelezen aangezien de beslissing het recht op onderwijs van de minderjarige dochter van eerste verzoekster niet ontzegt.

2.6.7. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 22bis van de Grondwet dient te worden aangestipt dat deze algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder verdere uitwerking of precisering ervan. Bij gebrek aan directe werking kunnen verzoekers zich dan ook niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het gegeven dat de verwerende partij krachtens artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, betekent niet dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk zou moeten bevinden omdat de dochter van eerste verzoekster thans school loopt in België. In de beslissing wordt aangestipt dat het kind, gezien de nog jonge leeftijd, over voldoende aanpassingsvermogen beschikt aan de taal en het onderwijs in het land van herkomst.

2.6.8. In zoverre verzoekers menen dat hun sociale engagementen onder artikel 8 van het EVRM als een buitengewone omstandigheid dienen te worden beschouwd, dient te worden aangestipt dat het privéleven dat werd opgebouwd in een periode waarin verzoekers zich ervan bewust waren of dienden te zijn dat hun verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun bindingen met België de indiening van de aanvraag via de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland in de weg zouden staan.

Waar verzoekers tenslotte aanvoeren dat de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet cumulatief zouden zijn beoordeeld, merkt de Raad op dat de verschillende elementen in de aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk werden aangevoerd en niet als een cumulatief geheel werden gepresenteerd.

2.6.9. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of dat onzorgvuldig of onredelijk zou zijn gehandeld door de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

2.7. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten:

2.7.1. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Verzoekers betwisten de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat tweede verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum, waardoor in beginsel een verwijderingsmaatregel diende te worden getroffen. Zij zijn evenwel van oordeel dat de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht rekening diende te houden *“met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand”*, en dat er in het licht van artikel 8 van het EVRM redenen zijn waardoor de verwerende partij zich zou moeten onthouden van het nemen van een verwijderingsmaatregel.

2.7.2. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

2.7.3. Verzoekers stellen dat er geen rekening werd gehouden met de familiale banden en het privéleven van tweede verzoeker omdat het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele verwijzing bevat naar artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, noch artikel 8 van het EVRM een verplichting tot formele motivering bevatten. Uit de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf die op dezelfde dag werd genomen, blijkt echter dat met deze aspecten wel degelijk rekening werd gehouden alvorens ten aanzien van tweede verzoeker een verwijderingsmaatregel werd genomen.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 24 van het Handvest en/of de artikelen 22*bis* en 24 van de Grondwet. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 7 en/of 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissingen niet op deugdelijke, feitelijke en juridische grondslagen zouden berusten of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot de besluiten. Er werd ook geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN